

دست‌رسی به گامی برای برسمیت شناختن دولت فلسطین

امسال «روز همبستگی بین المللی با خلق فلسطین» بهتر ازین نمیتوانست آغاز یابد: درست در همین روز، ۲۹ نوامبر، اسامبله عمومی ملل متحد با اکثریت نزدیک به اتفاق پذیرش فلسطین را بمثابه دولت دارای موقف ناظر در همه نهاد های ملل متحد به تصویب رسانید که برسمیت شناختن بین المللی دولت فلسطین است. اضافه از دو سوم دولتهای عضو سازمان ملل متحد، از جمله ۱۹۳ کشور، ۱۳۸ کشور و درین میان آنها اکثریت کشور های اروپایی چون فرانسه، اسپانیه، پرتغال، ایتالیا، اتریش، سویس، بلجیم، لوکزامبورگ، دنمارک، سویدن و فنلند، رأی موافق دادند. فقط ۹ رأی از جانب جبهه مخالفان به رهبری ایالات متحده امریکا و اسرائیل وجود داشت. صرفاً کانادا، چک، پانامه و همچنان کشور های جزائریاسیفیک جزائر مارشال، میکرونیزیا، ماورو و پالائو آنها را همراهی کردند.

در میان گروه ۴۱ کشور که خود را تحت فشار سیاسی ایالات متحده امریکا و اسرائیل و چشم اندازی در حقانیت و عقلانیت سیاسی درخواست فلسطینیها دریافتند و رأی مستنکف دادند، در پهلوی کشور آلمان گذشته از همه کشور های بریتانیای کبیر، هالند، پولند، سلناک، کشور های بالکان، هنگری، سلوانیا، کروات، بوسنیا-ارزیگوینا، مونتی نیگرو، مقدونیه، البانیه، رومانیه، و بلغاریه، کشور های بحیره بالتیک لیتوانیا، لتویا و استونیا و همچنان کوریای جنوبی و جمهوری دموکراتیک کانگو، بودند. ۵ کشور که در میان آنها اوکراین نیز شامل است در رأی گیری شرکت نکردند.

این تصمیم در سراسر جهان بمتابۀ «روز تاریخی» و پیروزی بزرگ برای فلسطین ارزیابی گردید. عباس رئیس اداره خود مختار فلسطین این تصمیم را «گام با اهمیتی در راه آزادی فلسطینیها و «سند مولود واقعیت دولت فلسطین» نامید. یکی از سیاستمداران رهبری حماس، الریشک نتیجه را بمتابۀ «پیروزی برای همه فلسطینیها» دانست.

با وجودیکه فلسطین هنوز عضو کامل الحقوق سازمان ملل متحد با حق رأی نمیباشد، ولی بدینوسیله «جامعۀ بین المللی» به مبارزۀ فلسطینیها بخاطر اعادۀ حقوق ملی و ایجاد دولت مستقل شان پشتیبانی و شناسایی سیاسی بزرگ را ابراز داشت. این امر در گام نخست پیروزی مبارزۀ خستگی ناپذیر خود فلسطینیها، مقاومت آنها در برابر اشغالگری رژیم اسرائیل که در مخالفت با نورمهای حقوق بین المللی تعمیم میگردد، میباشد. فلسطینیها به فشار و خشونت تسلیم نشدند و در برابر زورمندان اسرائیلی هیچگونه «دلیلی» را خارج از استقلال دولتی نپذیرفتند. این امر پیروزمندی جنبش همبستگی بین المللی نیز است که در کنار فلسطینیها قادر به آن گردید تا در بسیاری از کشور های جهان بالای نیرو های مسلط سیاسی فشار وارد آورد تا پوستۀ دیکتات امپریالیزم ایالات متحده آمریکا را بدور انداخته و به این واقعیت دست یابند که برسمیت شناختن فلسطین به صفت یک دولت، برای حل مسالمت آمیز قضایا در شرق نزدیک کاملاً ضرور پنداشته میشود.

اینکه وزیر امور خارجه آلمان وسترویلی در توافق با نخست وزیر میرکیل تصمیم برای دادن رأی مستنکف در چنین یک رأی گیری پر اهمیت ملل متحد اتخاذ کرد، یکبار دیگر به تبارز موضع تجرید نه تنها در داخل سازمان ملل متحد، بلکه در میان اتحادیۀ اروپا نیز پرداخت و فقط میتواند یک اشتباه جدی سیاسی و عدم درک کافی از تغییرات قابل ملاحظه ارزیابی گردد، که در روند سالهای اخیر در کشور های جهان رونما گردیده اند. استدلال بخاطر این رأی مستنکف زیر نام «مناسبات خاص» آلمان با اسرائیل گمراه کننده است، زیرا آنچه وسترویلی و میرکیل عملی داشته اند، بمعنی پشتیبانی از اسرائیل نه، بلکه در زنجیرۀ سیاست شرق نزدیک ایالات متحده آمریکا، پشتیبانی از ارتجاعی ترین حکومت دست راستی ایکه دشمنی با تفاهم دارد تحت رهبری نیتنیاهاو استکه از زمان ایجاد دولت اسرائیل تا امروز بدیلی نداشته است.

حتی نخست وزیر اسبق اسرائیل هولمیرت و وزیر امور خارجه اسبق لیونی هر دو از قماش نماینده های بورژوا- لیبرال، نماینده های معلوم الحال بورژوایی منافع طبقاتی سرمایه داری پیش از رایگیری ملل متحد با همه وضاحت ابراز داشتند که اسرائیل بایست در خواست فلسطینیها را در ملل متحد، تأیید نماید. صرفنظر از آنکه از جنبشهای مختلفۀ صلح اسرائیل که

آنها در کلیت برای حل معضله از طریق مذاکره با فلسطینیها بر پایه راه حل ایجاد دو دولت فعالیت مینمایند، سخن در میان باشد.

«شک داشتن» و سترویلی در مورد اینکه «تصمیم ملل متحد در باره فلسطین در مقطع کنونی زمانی در خدمت پروسه صلح قرار ندارد» و برخلاف به «تجرب روابط» انجام خواهد پذیرفت، دگرگون جلوه دادن واقعیتهاست. وی و همچنان نخست وزیر دقیقاً میدانند که «تجرب روابط» که از مدت چندین ماه به اینطرف مذاکرات میان اسرائیل و فلسطین را سد میشود، از منبع کاملاً جداگانه بی بروز میکند. و آن عبارتست از پافشاری تفتین آمیز حکومت نیتنیاهاو برای گسترش پهناى دولتی اش در سرزمین فلسطینیها از طریق اعمار محلات مسکونی و در مجموع عدم تمایل قدرتمندان فعلی اسرائیلی است تا به اشغال فلسطین نقطه پایان گذاشته و قطعنامه گویای ملل متحد را تأیید کنند، اینست آنچه که مذاکرات را وارد کوره راه میسازد.

این مطلب یکبار دیگر در تصمیم حکومت اسرائیل، به مثابه «عمل تلافیجویانه» در برابر تصویب ملل متحد، همانا دستور اعمار ۳/۰۰۰ واحد جدید مسکونی در منطقه فلسطینی غرب دریای اردن، متبازر میگردد. درعین حال وزیر مالیه اسرائیل اعلام داشته است که در جایگاه «عمل انتقامجویانه» درآمد مالیاتی ایکه بر پایه توافقات به اداره خود مختار فلسطینیها پرداخته شود، اسرائیل آنرا انتقال نخواهد داد. خصلت تفتین آمیز و بدون تردید این عمل نیتنیاهاو در آن تبارز میکند که اعمار مناطق مسکونی برای نخستین بار وارد «زون ای ۱» در فاصله میان مناطق مسکونی بزرگ اسرائیلی (محله ادومیم) و بیت المقدس نیز میگردد. اعمار مناطق مسکونی درین زون، رابطه میان شمال و جنوب منطقه جنوب دریای اردن را قطع کرده و بدین ترتیب پارچه ساختن مجدد سرزمین دولتی فلسطینیها را به سرزمینهای مجرد سبب میشود.

درخور استقبال است که وزیر امور خارجه ایالات متحده امریکا کلینتون و همچنان وزرای خارجه بریتانیای کبیر و فرانسه علناً در برابر تطبیق این تصمیم نیتنیاهاو موضعگیری نموده اند. ولی در هر حال باید نخست منتظر ماند و دید که آیا این امر کافی است و یا اینکه حاکمان اسرائیل که امیدواری شان ازین برخوردار تند، بهره برداری برای مبارزه انتخاباتی است یا اینکه به تغییر موقف میپردازند.

بهر حال شواهد میرساند که مبارزه برای حل مسالمت آمیز اوضاع در شرق نزدیک با قطعنامه ملل متحد هنوز به پایان نیافته است. تقاضا چنین است تا همبستگی را ادامه دهیم و حق مردم فلسطین را برای برسمیت شناختن یک دولت مستقل فلسطینی در سطح بین المللی و برسمیت شناختن سرحدات سال ۱۹۶۷ با بیت المقدس شرقی بحیث پایتخت، همانطوریکه در قطعنامه های شماره ۲۴۲، ۳۳۸ و ۴۷۸ حق حقه شان محسوب میگردد، مطالبه نماییم. این

مطلب به منافع مردم اسرائیل نیز رابطه دارد، زیرا راه دیگری غیر از صلح برای خلقهای هر دو کشور وجود ندارد.